

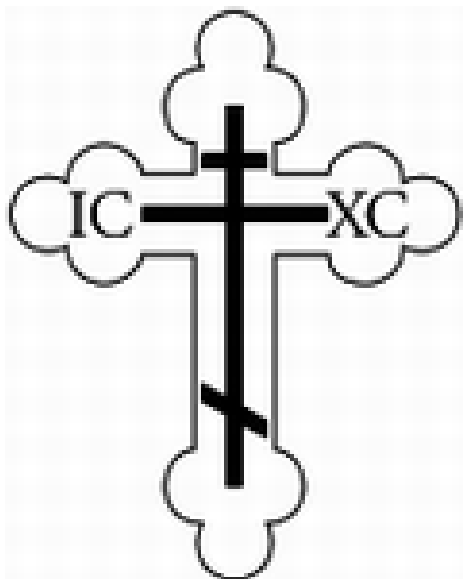
Pelerinul

Ianuarie
2009
Anul II
Numărul 6 (1)

8 pagini

Periodic de informare și educație creștin-ortodoxă

Cugetări și citate despre Sfânta Cruce

- ❖ Mântuitorul a ales Crucea, fiindcă astfel se moare cu mâinile întinse. El S-a sfârșit îmbrățișându-ne. (Sfântul Atanasie cel Mare)
- ❖ Crucea este poarta tainelor. (Sfântul Isaac Sirul)
- ❖ Crucea are multe înțelesuri (...) trebuie să numim lățime divină emanația înfinit de largă a lui Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor, lungime puterea care se întinde peste toate, iar adâncime, taina nepătrunsă de nimic din cele existente. (Sfântul Dionisie Areopagitul)
- ❖ Prin linia verticală, Crucea Îl arată pe Dumnezeu, (...) iar prin linia orizontală se arată toată zidirea în atârnare desăvârșită de Dumnezeu, neavând alt suport al existenței sau altă bază afară de Dumnezeu. (Sfântul Maxim Mărturisitorul)

Din cuprins:

Cugetări și citate despre Sfânta Cruce – pag. 1

Sfinții prăznuiți – pag. 2

Îndreptar de viață creștină – pag. 3

Evangelia zilei – pag. 4

Viața în parohie – pag. 5

- ❖ Pe Cruce, s-au unit Dumnezeirea cu omenirea. (pr. Nicolae Steinhardt)
- ❖ Crucea, (...) mijlocirea către Dumnezeu a celor muritori. (Acatistul Sfintei Cruci)
- ❖ Orice faptă bună este o cruce. (Sfântul Marcu Ascetul)
- ❖ Crucea este puterea lui Hristos care, asumată de noi, poate transforma lumea în paradis. (pr. Dumitru Stăniloae)
- ❖ Crucea, geometric și simbolic vorbind, e semnul întretăierii celor două planuri, e unirea dintre spiritual și material, e metafora dublei noastre naturi: duhovnicească și pământească. Ea ne rezumă, ne recapitulează, ne reprezintă grafic și cardinal, ne expune în dubla-paradoxala, perpendiculară, fundamentala-noastră solemnă și derizorie situație de făptura care ține deopotrivă de lume și de cer. (pr. Nicolae Steinhardt)
- ❖ Singurul răspuns, mereu același și, totuși, radical nou pentru fiecare ființă umană, ne este oferit de taina care constituie fondul însuși, inima revelației creștine - Taina Crucii. (pr. Alexander Schmemmann)
- ❖ Calea lui Hristos este Crucea de fiecare zi. Nimeni nu s-a urcat vreodată la cer prin comoditate. (Sfântul Isaac Sirul)
- ❖ Crucea, (...) izvor de tămăduire, (...) ușa Tainelor, (...) arma păcii, (...) veselie sufletului meu. (Acatistul Sfintei Cruci)
- ❖ În acest semn, vei învinge! (Constantin cel Mare a văzut pe cer o cruce cu această inscripție)

Mărgăritare pentru suflet – pag. 5

Din învățăturile Sfinților Părinți – pag. 6

Plante din grădina Domnului – pag. 6

Locuri binecuvântate – pag. 7

Pagina micului creștin – pag. 8

SFINȚII PRĂZNUIȚI

SFÂNTUL VASILE CEL MARE

- 1 ianuarie

Sfântul Vasile episcopul Cezareii, este unul dintre cei mai importanți părinți ai bisericii ortodoxe și unul dintre cei mai mari teologi creștini. S-a născut

în Pont în jurul anului 329 și a murit în Cezarea în ziua de 1 Ianuarie 379.

Vasile, tatăl viitorului Vasile, avocat și retor, cunoscut de toți ca "profesor obștesc al virtuților", s-a căsătorit cu Emilia, fiică de martir, și au avut nouă copii, cinci băieți și patru fete..

Sfântul Vasile a învățat credința și virtuțile creștine în familie. Iubitor de învățătură și înzestrat pentru carte, Sfântul Vasile și-a îmbogățit mintea cercetând, rând pe rând, școlile din orașul său Cezareea, apoi din Bizanț, mergând până și la Atena, cea mai înaltă școală din timpul său, unde a întâlnit pe Sfântul Grigorie de Nazians, cu care a legat o strânsă și sfântă prietenie. Din mărturisirea lor aflăm că ei cunoșteau doar "două drumuri: unul care ducea la dascăli, iar altul la biserică".

A fost înălțat la scaunul de Arhiepiscop al Cezareei în anul 370, în vremuri grele pentru Biserică, când ereticii lui Arie și Macedonie izbutiseră să aibă de partea lor pe însuși împăratul Valens. Sfântul Vasile a dus o luptă aprigă, cu scrisul și cuvântul, luminând creștinătatea și apărând dogma Sfintei Treimi. Și-a atras mânia împăratului și a suferit multe prigoniri din partea lui, pentru apărarea acestei dogme de căpetenie a creștinătății. Scrierile sale au o mare importanță teologică și au fost traduse pe tot globul, multe dintre ele pun bazele vieții monahale sistematice și de aceea Sfântul Vasile este considerat părintele monahismului oriental.

Sfântul Vasile a îndreptat și unele lipsuri ale monahismului din timpul său, chemându-i pe monahi să se nevoiască nu numai în folosul mântuirii personale, ci și în folosul aproapelui. Este cel dintâi ierarh care a întemeiat, pe lângă Biserică, azile și spitale, în ajutorul celor săraci și neputincioși, îndemnând pe cei înstăriți să folosească avuțiile lor, ajutând pe cei nevoiași și lipsiți.

Cu daniile celor bogați ai Cezareei Capadociei, cu ce mai avea însuși Marele Vasile ca ierarh și din moștenirea părintească, administrând el personal, s-a zidit un mare așezământ de binefacere ce purta numele de *Vasiliada*.

Cei zece ani ca arhiepiscop în Cezareea Capadochiei i-au fost de ajuns, pentru ca el să intre în istorie cu numele de Sfântul Vasile cel Mare.

Dumnezeu a rânduit ca Sfântul Vasile cel Mare să se săvârșească la începutul anului civil, când abia intrase în al cincizecilea an de viață, ca această prăznuire să ne prezinte cea mai completă pildă de trăire și de lucrare, înfăptuită de Hristos-ul cel din el, a "*Cărui minte o avea*" și-n a cărui fire nu mai trăia omul din el, ci "*Hristos trăia*" și lucra prin el. Sfântul Vasile a fost considerat "*Un roman printre greci*", căci se știe că romanii apuseni excelau în cele practice pe când elinii (grecii) în filosofare.

Sfântul Vasile este serbat pe data de 1 ianuarie și de asemenea, pe 30 ianuarie împreună cu Sfântul Ioan Gură de Aur și Sfântul Grigore (Sfinții Trei Ierarhi – sărbătoare hotărâtă în 1081 de către Ioan Patriarhul Constantinopolului.

Sf. Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât proclamarea anului 2009 ca An comemorativ-omagial al Sf. Vasile cel Mare († 379) și al celorlalți Sfinți Capadocieni.

„Pusu-te-a pe tine, Sfinte Vasile, Dumnezeu-Cuvântul, tărie bună Bisericii Sale, cel ce cu tunetul cuvintelor tale amuțești gurile ereticilor; iar noi credincioșii, bucurându-ne, cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!”

SFÂNTUL PROOROC IOAN BOTEZĂTORUL

A doua zi după Botezul Domnului, este închinată preamăririi Sfântului Ioan, ca unul care, botezând pe Mântuitorul în Iordan, a descoperit cel dintâi

lunii, după semnul ce i se dăduse de sus, că Domnul Iisus este cu adevărat Mesia, Marele Trimis al lui Dumnezeu, Mesia cel așteptat de toată lumea și de noi, să vină să ne curețe, să ne sfințească, să ne lumineze, să ne primenească viața și ființa noastră de oameni, mereu și de-a pururea și să ne mântuiască.

Astfel, în ziua după Botezul Domnului facem prăznuirea Sfântului Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului, cel mai mare dintre profeți, glasul care strigă în pustie "gătiți calea Domnului", turtureaua pustiei care a binevestit primăvara harului, făclia Luminii dumnezeiești, răsăritul ce a vestit pe Soarele Dreptății, ca un înger pamântesc și om ceresc, care stă la granița dintre cer și pământ și unește Vechiul și Noul Testament.

Trimis de Dumnezeu în deșert să anunțe vestea cea bună a venirii lui Mesia Hristosul, și să pregătească calea lui Iisus, Ioan își împlinește misiunea botezând pe Iisus în apele Iordanului. De acum strălucirea lui urma să scadă, iar a Mântuitorului să crească.

Totuși, chiar după venirea Harului și moartea lui ca martir, Ioan Botezătorul continuă să fie pentru creștini, în sens duhovnicesc, Înaintemergătorul Domnului. Model de înfrânare, de pocăință, de curățire de patimi prin asceză și rugăciune, inițiator al vieții monastice și a celei pustnicești, Ioan nu va înceta niciodată să fie cel care gătește calea ce duce la Hristos.

ÎNDREPTAR DE VIAȚĂ CREȘTINĂ

AGHIASMA MARE

Termenul de "aghiasmă" provine din limba greacă și înseamnă sfințire. Ea este, după cum se știe, de două feluri: aghiasmă mică și aghiasmă mare. Aghiasma mică se mai numește și sfeștanie.

Aghiasma mare se săvârșește numai de Bobotează, atât în ajunul sărbătorii, cât și în ziua praznicului. Aghiasma mare are o putere tămăduitoare și sfințitoare mai mare decât aghiasma mică, deoarece

ea se face cu o slujbă cu totul aparte, cu invocarea de două ori a Duhului Sfânt pentru sfințirea apei. La aceasta se adaugă și faptul că sfințirea apei are loc chiar în ziua în care S-a botezat Mântuitorul, când toate apele au fost sfințite. De aici apare și respectul deosebit al credincioșilor față de aceasta.

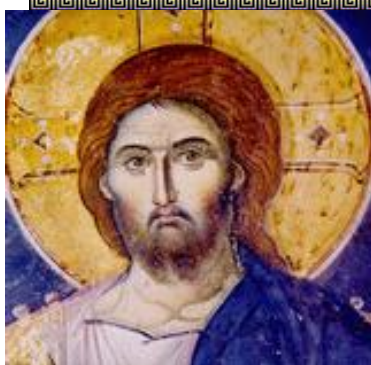
Aghiasma mare se ia întotdeauna pe nemâncate, înainte de anafură. Se ia în zilele de post și ajunare, sau în zilele de sărbătoare, după participarea la Sfânta Liturghie. Din ziua praznicului până la odovanie se consumă zilnic (timp de nouă zile).

Pe lângă "botezul" pe care îl face preotul cu aghiasmă mare din anul precedent la casele oamenilor, se obișnuiește a se stropi cu aghiasmă casele și obiectele sau lucrurile din ele, ogrăzile, viile sau holdele. Acest lucru este binevenit pentru că toată firea are nevoie de sfințire. Să fim doar cu luare aminte să nu stropim cu ea în locuri necurate.

Aghiasma pe care credincioșii o iau acasă trebuie păstrată cu grijă și ferită de întinare. Este bine să fie ținută într-un loc deosebit din casă, într-o încăpere sau într-un colț destinat rugăciunii, nu în cămară sau la un loc cu alte alimente. Aghiasma care prisosește de la un an la altul, deși nu se strică, se varsă în locuri curate, la rădăcina pomilor sau la flori.

În legătură cu aghiasma mare există obiceiul ca femeile să nu spele timp de șapte zile de la Bobotează, pe motiv că toate apele sunt sfințite, iar spălatul ar spurca această sfințire. Probabil că această tradiție se bazează pe credința că se repetă ceea ce s-a petrecut la Iordan, adică "toată firea apelor se sfințește". Aceasta nu înseamnă că toate apele, în afară de cea sfințită special au aceeași încărcătură harică. A spăla în aceste zile nu este un păcat. când se spune că "astăzi firea apelor se sfințește" se vrea a se arăta că prin apa sfințită ne putem curăți și vindeca. Să îmi fie iertată expresia, dar a spune că orice apă este aghiasmă în această zi, înseamnă a accepta că și apa din toaletele noastre este sfințită, lucru neadevărat. Mulți respectă cu sfințenie obiceiul de a nu spăla rufe, dar nu își fac nici o problemă din a trage apa la toaletă.

După cum prevede Molitfelnicul, aghiasma mare se poate da credincioșilor opriți de la Sfânta Împărtășanie, ca o mângâiere. Dar nu trebuie să devină un înlocuitor al acesteia, nici nu trebuie pusă pe aceeași treaptă cu Sfânta Împărtășanie. Domnul să ne lumineze!

EVANGHELIA ZILEI, Luca 17, 12-19

În vremea aceea, intrând Iisus într-un sat, L-au întâmpinat zece bărbați leproși care au stat departe. Și ei și-au ridicat glasul zicând: Iisuse, învățătorule, miluiește-ne!

Pe vremea Mântuitorului, lepra era boala secolului, boală incurabilă căreia doctorii nu-i găsiseră nici un leac. De altfel nici astăzi nu e printre bolile vindecabile. Pe lângă faptul că e o boală grea, e și molipsitoare, fapt pentru care leproșii erau scoși afară din cetate. Leprozeriile nu erau spitale, ci erau case amplasate în afara localităților unde erau adunați leproșii. Unde acestea nu existau, leproșii trebuiau să locuiască în locuri izolate și părăsite, unde nu pătrundea nimeni, ca să nu vină în atingere cu cineva. Semnele prin care se recunoștea lepra erau apariția pe corp a unor pete albe și încărunțirea părului în zonele afectate. Aceasta era doar faza de început a bolii, întrucât ea avansează, prin pătrunderea ei în țesuturile corpului uman, având consecințe grave: căderea nasului, căderea urechilor, căderea degetelor, afectarea organelor interne. Când se întâmpla aceasta, moartea era inevitabilă. Leproșii nu puteau locui decât împreună cu alți leproși. Se alcătuiau mici colonii și acolo li se aducea hrană din mila părinților, a rudelor și a celor cu inima bună, în vase care nu se mai dădeau înapoi și care erau lăsate departe, de unde leproșii veneau să le ia. Erau ajutați să trăiască până când boala îi devora cu totul. Când nu mai aveau mâncare, plecau să cerșească, intrau și în sate, dar trebuiau să stea la distanță și să ceară. Erau obligați să-și înfășoare capul într-o pânză, și când păraseau leprozeria și întâlneau în cale un om sănătos, erau obligați să-l prevină pe acela din depărtare, strigând: „Necurat! Necurat!”. Leproșii erau stigmatizați și obligatoriu purtau cu ei un clopot pentru a-și semnala prezența.

Obiceiul acesta este respectat în India și în zilele noastre. Leproșii erau ocoliți, pentru ca orice atingere cu ei însemna molipsire și moarte. Mântuitorul nu ține cont de aceasta, El întinzând mâna leproșului care a venit ca să fie curățit (Mt 8, 2; Mc 1, 40; Lc 5, 12). Printre cei curățiți de lepră s-au numărat și „cei 10”. Nu aveau nume, pentru că după un timp toți purtau același nume: „lepros”.

Mântuitorul îi vindecă și pe aceștia, dându-le ascultarea de a se arăta preoților, cum cerea Legea lui

Moise, pentru ca, dacă, printr-o minune, un lepros s-ar fi vindecat, el trebuia să capete un certificat de vindecare de la preot. Pe drum către preoți, „cei 10” s-au curățit și din „cei 10” se întoarce la Hristos doar unul singur.

Am putea numi această pericopă „Pilda celor 10 leproși”. De ce? Pentru că avem de învățat că de cele mai multe ori ne raportăm la Domnul Hristos ca la un slujitor, că ne aducem aminte de Dumnezeu doar atunci când suntem greu încercați și că imediat ce primim izbăvirea uităm de cuvântul - recunoștință: „Mulțumesc Doamne!”.

O istorioară spune că Dumnezeu a chemat toate virtuțile la sfat și s-au prezentat: Cumpătarea, Iubirea, Bunătatea, Dărnicia, Credința și multe altele, dar din toate acestea două dintre ele numai atunci făceau cunoștință. La întrebarea Bunului Dumnezeu, cum de nu se cunosc, acestea răspund, că pe pământ ele nu s-au întâlnit niciodată. Acestea erau Binefacerea și Recunoștința.

Cu toate că Dumnezeu nu așteaptă recunoștința noastră, totuși nu rămâne dator la nici un gest de mulțumire. Trebuie numai să învățăm să-l facem...

Pentru toate mulțumiți ! (I Tes 5, 18; Ef 5, 20).

VIAȚA ÎN PAROHIE

Cunoașterea de Dumnezeu

Viața aceasta este scurtă, prea scurtă pentru cei mai mulți dintre noi. E prea scurtă pentru a crede

cu adevărat că Dumnezeu ne iubește. Dar cum ne iubește Dumnezeu? Oricum nu cum iubim noi. Altminteri nu ne-am lamenta de greul încercărilor, nu am cârți pe cale, nu ne-am poticni de diferite lucruri care nu ni se par conforme cu ceea ce credem că am învățat corect la religie.

Suntem creștini, dar nu ajunge pentru a învăța să iubim curat, necondiționat, așa cum vrea Dumnezeu. De ce oare ne bucurăm de acest lucru când Dumnezeu nu a lăsat pe pământ decât o singură religie: Dragostea Sfântă.

Suntem creștini și asta doar e șansa noastră de a găsi ortodoxia mântuirii. Măcar să prețuim această șansă; căci a fi parte dintr-o parohie aceasta înseamnă – a învăța să prețuim această șansă, a învăța să ne folosim de ea pentru a putea vedea promisiunea Domnului: Împărăția Cerurilor.

Dumnezeu rămâne de-a pururi credincios în dragostea ce ne-o poartă. Noi ne atașăm credinței Sale cu toate că ne numește mădulare ale trupului Său. Dar rutina slăbiciunilor noastre adesea vine în contradicție cu această idee; de exemplu atunci când poate nu din supărare pe cineva, ci poate doar din prea multă grabă trântim o ușă, sau atunci când poate, nu voit, jignim pe cineva, datorită imprimeurilor societății (post)moderne față de care vrem și încercăm să ne etalonăm ca modele de comportament.

Desigur, uneori fiind prea adânciți în lupta cu noi înșine pe o linie ușor forțată, riscăm să devenim ridicoli chiar față de noi sau față de ceilalți, și să eludăm tocmai esențialul cauzei pentru care ne consumăm energia. Unii, referindu-se la mătănnii, rugăciuni, gesturi reverențioase... le-ar numi tipicuri religioase. Adică, manifestarea naturală a unor astfel de atitudini se datorează obișnuinței mai degrabă decât trăirii noastre interioare?

Se spune că obișnuința este a doua natură a omului, iar trăirile false nu ne sunt de folos. Tocmai

de aceea avem nevoie de ajutor în a discerne ceea ce e valoros și adevărat ca trăire cu Dumnezeu și cu semenii noștri, de ceea ce devine un tipic fără consistență și de rutină. Așa deci pentru cei care nu au mai avut tangență cu canoanele bisericești lucrurile par destul de ciudate, dar interesante în același timp.

Dincolo de “uniformă”, viața în parohia noastră depășește uniformitatea și monotonia. De ce? Simplu: ascultarea este în slujba acestui țel nobil-cunoașterea de Dumnezeu. Cunoașterea de Dumnezeu este dezvăluirea dragostei sale în inimile noastre. Atunci cuvintele sunt mai puțin importante, atunci strigătele mute țin locul multor înțeleșuri, iar bucuria întâlnirii cu ceilalți frați este sinceră.

MĂRGĂRITARE PENTRU SUFLET...

Slăvit Iisus

Traian Dorz

Slăvit Iisus – ce grabnic vine
răsplata Zilei de Apoi
și nu noi Te-așteptăm pe Tine,
ci Tu, tot Tu, ne-aștepți pe noi!
Iubim tot praf și tot ruine
și vrem în pământești nevoi
nu noi să Te slujim pe Tine,
ci Tu să ne slujești pe noi.
O, Doamne, cu adânci suspine
întoarce-ne dinspre noroi
și fă-ne să dorim de Tine
așa cum Tu dorești de noi.
Revarsă-n noi în toți divine
simțiri cerești și gânduri noi.
Nu noi să vrem să fim prin Tine,
ci Tu să vrem să fii prin noi.
Fă ale noastre inimi pline
de-al dragostei ceresc șuvoi;
nu noi să ne vestim prin Tine,
ci Tu să Te vestești prin noi.
Căci doar atunci e cel mai bine
când suntem unul și nu doi,
când și noi suntem una-n Tine,
cum și Tu unul ești în noi.

DIN ÎNVĂȚĂTURILE SFINȚILOR PĂRIȚI

NE VORBEȘTE PĂRINTELE CLEOPA O ISTORIOARĂ ADEVĂRATĂ

Un preot, mergând pe stradă, întâlnește un copilăș, ca de cinci-șase ani, cu picioarele crăpate de glod, părul încâlcit în cap, zoios, nespălat, cu mâinile crăpate, și-l întreabă:

- Măi copile, de unde vii tu?
- Din iad vin!
- Preotul s-a minunat de copilul acesta.
- Cum îl cheamă pe tatăl tău?
- Satana!
- Dar pe mama ta?
- Aripa satanei!
- Dar frați și surori ai?
- Da.
- Cum îi cheamă?
- Diavoli.
- Și atunci preotul a spus:
- Unde stai, copile?
- Hai, că eu știu unde!

Și a mers cu preotul. Și în marginea satului îi arată o căsuță stricată, veche și o ogradă cu gardurile rupte. Preotul ia copilășul de mână și intră acolo. Aude sfâdindu-se în casă tatăl cu mama sa.

Bărbatul o înjură pe femeie groaznic, iar femeia îi spunea: "Du-te de-aici, satano!" Bărbatul zicea: "Tu ești aripa satanei!" Au trecut niște copii pe acolo: "Treci, drace, de-aici!" Dar femeia striga pe urmă: "Vai de mine, casa asta este iad!"

Preotul a auzit de afară. Și atunci și-a dat seama de ce spune copilul că vine din iad. El nu știa cum să spună. A auzit pe mamă-sa că este iad în casa ei; că pe tatăl său îl cheamă satana și pe mamă-sa, aripa satanei, și pe frații lui îi cheamă diavoli. Așa auzea grăind în casă.

Dar știți voi de ce se face casa iad? Unde nu-i post, unde nu-i rugăciune de dimineață și de seară, unde nu-i viață curată, unde nu merg oamenii la biserică, unde se apucă și beau de dimineață, fumează și înjură, casa aceea se face cu adevărat iad. Și diavolul vine acolo și apoi, vai de zilele care le mai trăiește omul pe pamânt!

Toată ziua înjurături, toată ziua bătaii, toată ziua suferință. A intrat diavolul! Diavolul aduce ură, sfadă, mânie, iuțime, ocară, blestem, înjurături, bătai, morți, beții, desfrăuri. Așa! Unde a intrat el, distruge. Casa o face iad!

Iar unde oamenii se scoală dimineață și se închină lui Dumnezeu și merg la lucru cu rugăciunea în minte și

postesc sfintele posturi de peste an, și fac milostenie și citesc sfintele cărți, și rabdă scârbele și necazurile cu bucurie, acolo este și binecuvântarea lui Dumnezeu și toate se rânduiesc după iconomia Lui pentru folosul sufletului și pentru mântuirea noastră.

Părintele Ilie Cleopa

PLANTE DIN GRADINA DOMNULUI

AGLICA

Denumire științifică: **Filipendula hexapetala Fam. Rosaceae.**

Denumiri populare: **teișor**

În tradiția populară: în podișul Târnavelor, din rădăcinile uscate, pisate, cernute și amestecate cu untura se făcea o alifie pentru eczeme.

Florile se întrebuintau la prepararea apei de obraz și pentru creșterea părului.

În Munții Apuseni, din tulpinile uscate se făcea un ceai contra diareei.

Rădăcinile se plămădeau în vinars, din care se lua câte un păhărel, dimineața.

În satele din jurul Careilor, fiertura plantei se lua contra constipației și a durerilor de stomac.

Ceaiul din flori se bea contra tusei, nădufului și vărsăturilor de sânge.

Rădăcina plămădită în rachiu se dădea femeilor, care aveau dureri după naștere și bărbaților, care aveau dureri și umflături de testicule.

Compoziție chimică: conțin amidon și tanin.

Preparare: se folosește rădăcina. 2 lingurițe de rădăcină mărunțită se pune la 250 ml apă.

Se va fierbe apoi timp de 5 minute, după care se strecoară. Se pot consuma până la 3 ceaiuri pe zi.

Se folosește la următoarele afecțiuni: astm, diaree, dizenterie, hemoragii, hemoroizi, răni.

LOCURI BINECUVÂNTATE...

MĂNĂSTIREA SFÂNTUL IOAN BOTEZĂTORUL

Betbara – Biserica de pe locul Botezului Domnului

Mănăstirea greacă restaurată în secolul al XIX-lea se află pe ruinele unei fortărețe construite de împăratul Iustinian pentru a-i apăra pe pelerini. O biserică închinată Înaintemergătorului exista aici deja din secolul al V-lea. Sfânta Maria Egipteanca († 421) în ziua convertirii sale a plecat de la Ierusalim la Iordan spre a vizita biserica Sfântul Ioan.

În apropierea mănăstirii e locul unde din secolul al V-lea e comemorat botezul lui Iisus. Diferite confesiuni: catolici, copti, abisinieni își au amenajate aici spații unde celebrează slujbele lor religioase la Epifanie.

„În vremea aceea, a venit Iisus din Nazaretul Galileii și a fost botezat de Ioan în Iordan. Și îndată, când ieșea Iisus din apă, el a văzut cerurile deschise și Duhul coborându-se peste el ca un porumbel. Și din ceruri s-a auzit un glas care zicea: „Tu ești Fiul Meu cel iubit, întru Tine am binevoit” (Marcu 1,9-11).

De la bun început, creștinii au obișnuit să vină în pelerinaj în acest loc. În special catecumenii, în primele veacuri ale Bisericii, țineau să primească Botezul în același loc unde fusese botezat Iisus. La sărbătoarea

Epifaniei comunitatea creștină din Ierusalim, în frunte cu episcopul, venea să celebreze în acest loc Botezul Domnului. O cruce de lemn înfiptă în mijlocul râului marca locul unde fusese botezat Iisus. Două scări de marmură duceau spre apa Iordanului

Astăzi, fiind un punct de frontieră cu Iordania, accesul este extrem de dificil la locul tradițional al botezului lui Iisus, el fiind înlocuit cu un alt loc, accesibil, situat în apropierea ieșirii Iordanului din Lacul Ghenizaretului.

La locul botezului lui Iisus sunt de asemenea amintiți profeții Ilie și Elizeu care au trecut în mod miraculos Iordanul. Dincolo de râu e locul unde se consideră că Ilie s-a înălțat la cer în carul de foc. Aici pe țărmul oriental se consideră a fi Betania sau Betabara de dincolo de Iordan unde boteza Ioan și unde a venit delegația din Ierusalim spre a-l legitima pe Botezător (cf. In1,19-28). Se mai pot vedea ruinele unei biserici bizantine construită pe la anul 500 cu o capelă închinată Sfintei Maria Egipteanca, convertită care a făcut pocăință într-o grotă de pe malul Iordanului, prin apropiere.

Pagina micului creștin

Taina Sfântului Botez

Într-o zi, un sectant, om rătăcit de la dreapta credință, a vrut să-l contrazică pe un preot, spunându-i:

- Chiar dacă în Biblie Mântuitorul spune să ne botezăm, eu nu cred că e bine să-i botezăm pe copii, ci doar pe oamenii mari. Trebuie să aștepti ca cei mici să crească și de-abia atunci să îi întrebi dacă vor sau nu să fie botezați. Doar așa, ca oameni în toată firea, pot hotărî cu adevărat. Cum puteți voi, ortodocșii, să-i botezați pe copii ?

- Spune-mi, îi zise preotul, după ce îl ascultă cu răbdare, știu că dumneata ai copii; când erau mici, i-ai dus la doctor să îi vaccineze ?

- Da, îi răspunse omul.

- De ce nu ai așteptat să crească și să-i întrebi mai întâi dacă vor sau nu să fie vaccinați ? îl mai întrebă preotul pe om.

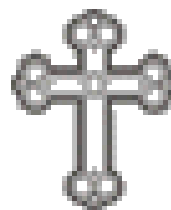
- Fiindcă nu vroiam să se îmbolnăvească și știam că e bine pentru ei.

- Ei, vezi, tot așa și noi știm că Sfântul Botez este bun pentru copii și nu avem de ce aștepta. Așa cum vaccinezi un copil micuț, ca să nu se îmbolnăvească trupul lui fragil, tot așa îl și botezi, pentru a nu se "îmbolnăvi" sufletul lui tânăr. Prin puterea Duhului Sfânt, prin harul Său, coborât astfel peste prunc, acesta e un om nou, pregătit pentru o viață nouă și luminoasă: viața creștinească.

Sectantul plecă ochii rușinat și se îndepărtă, gândindu-se la cele spuse de preot.

Deși sunt unii care nu cunosc dreapta credință, sau știu prea puține, preotul îi poate învăța, îi poate călăuzi prin desișul acestei vieți încărcate de greutate și păcate, scoțându-i la limanul mântuirii.

Omul trebuie să își asculte preotul, duhovnicul și să se gândească la cele spuse de acesta.

"Turma lui Hristos se păstorește cu fluierașul, nu cu bățul, adică cu blândețe, nu cu asprime. Se păstorește mai mult cu exemplul vieții preotului, nu numai cu predica de la amvon."

Părintele Paisie Olaru

PELERINUL – este o revistă editată de Cercul studenților „Acasă cu tinerii creștini” și se adresează tuturor oamenilor credincioși.

Conținutul articolelor este realizat de:

Ovidiu Ciobotă, Raluca Ciobotă, Ionuț Nacu, Dan Nisipeanu, Olimpia Burian, Mirela Stanciu

Pentru informații, anunțuri și sugestii ne puteți contacta pe adresa:

Redacția „Pelerinul”

Sibiu, cod 550200 str. Nicolae Teclu nr. 41, ap. 3

e-mail: revistapelerinul@yahoo.com

Telefon: 0728-179693, 0752-803304